

Гео Милев

Луната, старата змия,
съблича...

Луната, старата змия, съблича
– дълбоко в черни лесове – зелената
си кожа.
Студената
и влажна нощна тишина е пълна
с дъх на отровни бурени – в поличба
се сплитат немите далечни мълнии
и злобно гърчат мургавия лик
на кръгозора.

В миг
над тъмната стена на
света застана пурпурният Демон –
и в мрака пламна неговият вик:
– ОСАННА!
Ти спираш тук; оттук започвам аз.

Ще ти задама едно Защо – о колко земен
си ти, за да не чуеш своя глас!
да не останеш в някой миг без чувство!
Помни: магията не е изкуство –
и злато няма да намериш ти!
На дъното остава черен сок и яд
– мъчение – и с него ти си кръстен!

Затягай здраво пак жестокия
на свойта мисъл пръстен!
Без мечти
не ще останеш ти, но – те болят.
– О знаеш ли де води твоят път? –
Нощта е без изходи. Аз съм ти.

Над кулата високо пропълзява
луната, старата змия, с корава
усмивка в жълтите очи...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11292>]